České vydání vychází ve spolupráci s Tor Publishing Group.
Všechna práva vyhrazena.

This Kingdom Will Not Kill Me

Copyright © Ilona Andrews Inc., 2026
Translation © Růžena Svobodová, 2026
© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-7689-906-3

ČÁST PRVNÍ

PYTEL PENĚZ

KAPITOLA 1

Měsíc výsev, den šestý

Déšť zaléval město, studený a neúprosný. Vymyl ze středověkých budov veškerou barvu, zahalil svět do šedi a zcela promáčel špinavý hadr, do kterého jsem se zahalila. Z jeho zatuchlých záhybů se teď linul šíleně kyselý puch. Vůbec jsem necítila prsty na nohou a i v rukou jsem ztrácela cit.

Třípatrové budovy se tyčily nad uličkou jako stěny skalnatého kaňonu, v němž jsem uvízla. Někdy mezi včerejším večerem a dnešním ránem se můj žaludek proměnil v bezednou jámu a trápil mě bolestí. Tři dny jsem nejedla. Už jsem se ani netřásla zimou. Na to moje tělo nemělo energii.

Znovu jsem zkontrolovala ten svůj kámen. Krémově zbarvený kus stavebního kamene o velikosti velkého grepu ležel v louži u mých nohou. Kdyby byl větší, příliš těžko by se mi zvedal jednou rukou. Našla jsem ho dneska ráno a dvě hodiny jsem ho vláčela v dešti, než jsem našla ten správný most.

Kámen pořád ležel na svém místě. Ujistila jsem se o tom nohou. Na dotyk byl tvrdý a skutečný.

Odlepila jsem se od zdi, naklonila se a vyhlédla ven z uličky. Přede mnou se přes rozvodněnou řeku klenul úzký kamenný most. Na druhé straně tvořily středověké budovy další hradbu. Za nimi se tyčila věž do výšky nejméně dvě stě metrů nad zemí. Obrys věže vystupoval z pozadí bouřlivé oblohy a její špici zdobil obrovský květ z průsvitného mléčného skla. Okvětní lístky květu byly semknuté k sobě jako v poupěti a chránily tak před bouří vyhlídkovou plošinu ve svém středu. Každých pár sekund prolétly očarovaným sklem jasné zlaté jiskry.

Kolem květu kroužilo tucet tmavých obrysů, unášených divokými vzdušnými proudy. Nejdřív jsem předpokládala, že jde o ptáky, ale ptáci mají přece jenom jeden pár křídel, ne dva. Přepadl mě silný pocit, že tady něco nesedí.

Jo, Čarodějnická věž i ti podivní létající tvorové tu byli pořád.

Schoulila jsem se zpátky ke zdi.

Nemohla jsem si na Čarodějnickou věž sáhnout, ale věděla jsem, že je skutečná. Musím říct, že jsem si ji představovala jinak. V mých představách to byla dokonalá bílá jehla, elegantní a téměř až křehká. Kdyby tohle byla halucinace, pak by to, co jsem měla před očima, odpovídalo mojí představě, ale realita byla úplně jiná. Tahle věž se tyčila vzhůru vzdorovitě. Stěny měla ohlodané zubem času, ale bytelné, jako by vyrostly ze skalního podloží. A působila *starobyle.* Jako by tam stála už tisíce let a měla se tam tak tyčit i další tisíciletí, lhostejná k času i okolnímu dění, zatímco město kolem ní by se rozpadlo na prach, pak povstalo a nakonec se rozpadlo znovu.

Ne, vážně byla skutečná, tak jako ten nekonečný déšť, jako bolest v mých zmrzlých bosých nohou a hlodavé kručení v břiše.

V dálce zazněly čtyři údery zvonu. Čtyři hodiny odpoledne.

Už to nemělo trvat dlouho.

Kdybych řekla, že takhle jsem si svoji neděli nepředstavovala, mělo by to k výstižnému popisu situace trestuhodně daleko. Dnešek měl být můj jediný volný den. Plánovala jsem ho strávit sledováním Netflixu, pojídáním pizzy a čtením. Měla jsem se válet na gauči ve svém malém bytě v měkkých teplákách, v teple a suchu, a ne dřepět ve špinavé uličce zabalená do špinavého hadru a třást se zimou, zatímco se na mě z nebe pohrnou kýble studeného deště.

Většinu svého dětství jsem nebyla nijak zapálená čtenářka, ale když mi bylo šestnáct, rozešel se se mnou první kluk, se kterým jsem trochu vážněji chodila, a bylo to pekelné. Můj mozek neustále přehrával každý okamžik našeho vztahu včetně mučivých detailů. Jednoho odpoledne, když jsem ležela na posteli a utápěla se v sebelítosti, mi máma podala tlustou fantasy knihu, a když jsem nad ní jen ohrnula nos, řekla mi: „Maggie, ty potřebuješ na chvíli žít v hlavě někoho jiného."

Řekla jsem si, že si tedy pár stránek přečtu. Když jsem se pak po pěti hodinách opět vynořila na vzduch, rozchod už byl okrajovou

vzpomínkou. Hned na první stránce se odehrály dost šílené věci a já jsem nutně potřebovala zjistit, jak to dopadne. Za těch pět hodin ze mě kniha tak nějak všechno vyždímala. Zase jsem dokázala čelit životu.

Od té doby jsem vyzkoušela snad všechny žánry pod sluncem, ale mou oblíbenou závislostí zůstal žánr fantasy. Meče a magie mě prostě něčím dostaly. Smrtící šermíři, zloději slídící ulicemi zalitými měsíčním svitem, černokněžníci, princezny bojovnice, nemilosrdní šlechtici, majestátní draci, ohavná monstra – to všechno jsem si zamilovala. Jakmile jsem na obrazovce počítače uviděla obálku knihy se sexy chlapem v brnění s mečem v ruce, hned jsem se zasnila a ruka mi sama sjela na tlačítko KOUPIT, bez ohledu na stav účtu.

Přečetla jsem tolik fantasy knih, že by vydaly na celou knihovnu, ale ona první série se pro mě stala jedinečným pokladem. Příběh se odehrával ve městě Kair Toren, hlavním městě království Rellas, a točil se kolem mocenských bojů osmi šlechtických rodů. Byl tak prošpikovaný žánrovými klišé, že by čtenáři připadal banální, nebýt vynikajícího autorského stylu, který ho povyšoval ze stereotypního braku na klasiku. Postavy působily tak skutečně, že prakticky vyskakovaly ze stránek.

Série měla dva díly, *Zloději ze severu* a *Páni z východu*. Třetí díl nikdy nevyšel.

Posledních deset let jsem ty dvě knihy četla znovu a znovu. Kdykoli se mi život zdál příliš těžký, vytáhla jsem je z knihovny a ony pokaždé dokázaly zahnat jakýkoli splín, který na mě zrovna doléhal. Uměla jsem zpaměti citovat celé pasáže. S náboženským zanícením jsem sledovala autorovu dávno neaktualizovanou webovou stránku v naději, že tam narazím na nějakou zmínku o datu vydání. Probírala jsem se fanouškovskými skupinami ve snaze objevit nějaké zvěsti o chystaném pokračování a utápěla jsem se spolu s nimi ve zklamání. Adrian Latour, autor série, byl odjakživa záhadou. Nepoužíval sociální sítě, neobjevoval se na veřejnosti a v jeho medailonku s prázdným čtvercem namísto autorovy fotografie stála jediná věta: Adrian Latour, muž snů a kronikář příběhů. Po vydání druhé knihy jako by se propadl do země. Nic dalšího už nenapsal a nikde nikdy nevysvětlil,

proč psát přestal. Jeho příběh prostě náhle skončil. Jedna z mých oblíbených postav zůstala po deset let stát na bedně s oprátkou kolem krku.

Před třemi dny jsem se po dlouhém dni stráveném rozvážkou potravin uložila ke spánku ve svém bytě jižně od Austinu a probudila se v Kair Torenu.

Nenápadný pohyb po mé levici mě přiměl se otočit. Něco malého se brodilo deštěm směrem ke mně. Otřela jsem si vodu z obličeje.

Z uličky zalité deštěm vycupitalo zrzavé chlupaté stvoření, upřelo na mě svoje tmavá očka a ani nemrkalo. Mělo kulatou hlavu, uši jako kuna vytrčené rovně nahoru, čumák jako knoflík a velmi dlouhé vousy. Nekráčelo, ale plížilo se. Jeho podlouhlé tělo spočívalo na čtyřech krátkých nohách zakončených tlapkami s plovacími blánami a ostrými zatahovacími drápy. Asi jako kdyby se zkřížila vydra s ragdollem a výsledek se obarvil na rezavo.

Byla to stelka. Samice. Samci měli na uších ještě chomáčky.

Stelky zamořily Kair Toren a pětici místních řek, lovily ryby a krysy, žraly odpadky, vyjídaly sklepy a kradly všechno, co nebylo přibité hřebíky. Jednoduše byly všem na obtíž. Připomínaly příliš chytré lišky, až na to, že normální lišky alespoň zaváhaly, než si běžely ukousnout z někoho pětkrát většího než ony samy. Včera v noci jsem vyčerpaná a zoufalá usnula pod pár rozbitými bednami a dneska ráno jsem se probudila tím, že se mi jedna z těch zrzavých potvor rozhodla zahryznout do nohy.

Stelka otevřela tlamu a ukázala mi ostré bílé zuby.

To snad ne.

Schoulila jsem se a naklonila hlavu, abych si ji lépe prohlédla.

A opravdu, stelka měla na hrudi bílou skvrnu ve tvaru nakloněného půlměsíce. Za tři dny, co jsem se potulovala po městě, jsem viděla asi tucet stelek, ale jen jedna z nich měla takovou bílou skvrnu. Musela jsem jí opravdu chutnat.

„Ty jsi mě sledovala." Můj hlas zněl, jako bych právě vylezla z hrobu.

Stelka se na mě zadívala.

„Ne. To tedy ani nápad."

Drobná šelma udělala krok vpřed.

Ukázala jsem jí svůj kámen.

Další krok.

Stiskla jsem kámen v ruce a udeřila jím do dlažebních kostek.

Zvíře couvlo a zasyčelo.

Nad námi se ozvalo pronikavé zavřeštění. Podívala jsem se nahoru. Jeden z těch podivných ptáků právě provedl sebevražedný střemhlavý nálet na věž a narazil do okvětních lístků.

Celý květ se na okamžik ponořil do tmy a v dešti byl sotva viditelný.

A sakra.

Poupě zapulzovalo bledým světlem. Z okvětních lístků vystřelily zlaté blesky a proťaly oblohu směrem k ptákům. Ti se v panice pokusili uletět, ale blesky je pronásledovaly a zabodávaly se jim do křídel.

Jeden z ptáků zakřičel, sletěl z nebe a se šplouchavým žuchnutím dopadl na dlažební kameny mezi stelku a mě. Byl velký asi jako orel a měl dlouhý ocas připomínající bič, zakončený vějířem z tmavého peří. Křídla měl široká, jeho dlouhé zadní nohy pokrývala obrysová pera a každou ze čtyř končetin měl na konci vyzbrojenou ostrými drápy.

Byl to lorsse. Dlouhé čelisti připomínající dinosauří toho byly jasným důkazem. Tak takhle vypadali. V knihách se objevovali vždy během bouří a přitahovala je magie.

Ptačí stvoření zacvakalo jehlovitými zuby a pokusilo se vstát.

Stelka vyrazila vpřed. Sevřela tlamu kolem krku toho ptáka a skousla. Peří zalila krev. Lorsse ochabl. Stelka na mě zavrčela, pak pevně stiskla krk mezi zuby, hodila si mrtvého lorsse na záda – byl větší než ona – a odběhla do uličky, zpátky tam, odkud přišla.

Správně. A už se nevracej.

Opřela jsem se o zeď. Tohle byl Kair Toren v kostce. V jednu chvíli se vznášíte na nebi a křičíte na svět, vzápětí vás někdo zakousne a odvleče do temné uličky. I když to bylo asi na hlavu, skoro mě mrzelo, že stelka odběhla pryč. Za poslední tři dny byla ta malá bestie jediným živým tvorem, který vůbec vzal moji existenci na vědomí.

Tenhle typ příběhu jsem už kdysi četla. Jednalo se o portálovou fantasy, subžánr, který v poslední době ve fantasy románech

výrazně získal na popularitě. Prakticky každá druhá kniha vyprávěla o nějaké ubohé kancelářské kryse v mém věku, která zkolabovala z přepracování nebo ji srazil autobus a následně skončila ve fiktivním světě.

Věděla jsem přesně, jak by se to mělo odvíjet. Měla jsem se v tomhle novém světě objevit jako žena z proroctví s magickými posvátnými schopnostmi, abych mohla království pomoct s morovou ranou či prokletím. Časem bych se setkala i s princem nebo nějakým vysoce postaveným a nádherným šlechticem a po hrdinské ukázce svých schopností bych se stala středem veškeré pozornosti. Celou dobu by mě přitom pronásledoval houf směšně pohledných mužů, kteří by mi přísahali věrnost a prosili mě, abych se nepřepínala.

Pokud by tohle neklaplo, mohla bych se ještě probudit v těle hlavní ženské postavy, obvykle dcery významného šlechtického rodu, která předtím v zoufalství skočila do jezera, protože ji odvrhl ničemný princ, a zemřela. Tím se pak v jejím těle uvolnilo místo pro mou duši. Představovala bych, že trpím ztrátou paměti, a zatímco by mě od rána do večera obskakovala armáda sloužících, plánovala bych svou pomstu. Mezitím by mě ještě obletoval nebezpečný a ledově chladný mužský protagonista, který by se v mé přítomnosti měnil v oddané štěně.

Případně bych se taky mohla probudit v těle záporačky, obvykle jiné dcery prominentního šlechtického rodu, po tom, co se vrhla do jezera, atd. atd. Zoufalství, smrt, komorné, služebnictvo. Nakonec bych všechny přesvědčila, že jsem byla jenom nepochopená, a získala bych si i nebezpečného a ledově chladného mužského protagonistu, který by kvůli mně opustil hlavní hrdinku.

Pokud bych nebyla hrdinka ani záporačka, mohla bych být taky jejich nejlepší kamarádka. Nebo jejich mladší sestra. Nižší šlechtična. Komorná. Co bych dala za podělanou komornou.

To se mi nepoštěstilo.

Když jsem přišla k sobě, dusila jsem se dešťovou vodou v blátivém příkopu. Nahá. Bez jakýchkoli magických schopností.

Když jsem konečně vykašlala všechno bahno z úst, vyškrábala se ven a uviděla Čarodějnickou věž, jak se se svým magickým

skleněným okvětím tyčí nad městem, pomyslela jsem si, že mi přeskočilo.

Vzestup Kair Torenu nebyl žádnou pohádkou o krásné princezně jezdící na jednorožci. Narazila jsem na roztrhanou deku, kterou někdo nechal zapomenutou na dešti, vytáhla jsem ji z bláta a i přes zápach moči jsem si ji omotala kolem sebe. Protože kdybych to neudělala, byla bych napadena, zavražděna, prodána nebo donucena čelit nějaké jiné tragédii, které se stávají ženám, co pobíhají po tomhle městě samy a bez šatů. Potřebovala jsem vypadat jako žebračka. Čím míň na sebe budu poutat pozornost, tím líp.

V našem světě existovaly noclehárny pro bezdomovce, policejní stanice a pohotovosti. Mohla bych vejít do kterékoli z těch institucí a říct: „Mám amnézii, pomozte mi." Určitě bych se tam dočkala pomoci.

Kair Toren však nic z toho nenabízel. Kdybych natrefila tak, jak jsem byla, tedy zabalená do svého hnusného hadru, na nějakou strážnici, vyhodili by mě zpátky na ulici a řekli by mi, ať poděkuju svému osudu, že mi neprovedli něco horšího.

Město se zdálo obrovské, plné vysokých kamenných budov s masivními dveřmi a zamřížovanými okny. Prudká průtrž zahnala všechny dovnitř a obchody byly zavřené. Něco si ukrást nepřicházelo v úvahu. Nemohla jsem ani žebrat, kdybych to zkusila, dostala bych akorát nakládačku. Žebráci v Kair Torenu byli nelítostní a prosluli tím, jak si ostře střežili svá teritoria. První večer tady jsem dostala geniální nápad, že zkusím štěstí v jednom z chrámů. Před vchodem jsem tam narazila na klubko peroucích se žebráků. Nikdy v životě jsem neviděla, aby se lidi na veřejnosti takhle drsně mlátili. Naposledy jsem byla svědkem rvačky na střední škole a tehdy šlo spíš o dva kluky, co se spolu váleli po zemi. Tihle lidé doslova ubíjeli jeden druhého k smrti kameny. Šlapali při tom po ležících tělech, ale přesto nikdo nezakročil. Vypadla jsem odtamtud, jak nejrychleji to šlo.

Když mě přepadla žízeň, pila jsem dešťovou vodu a modlila se, abych nedostala úplavici. Kdykoli jsem potřebovala čurat, přidřepla jsem si v uličce. Protrhla jsem v dece dva otvory na ruce a uvázala si ji kolem těla, abych mohla v případě potřeby rychle utíkat. Na spaní jsem se schovávala, kde se dalo, ale za poslední

tři noci se mi přesto podařilo naspat jen pár hodin. Musela jsem odhánět hladové magické vydrolišky. První den jsem nevěřila, že je tohle všechno skutečné, a čekala jsem, až ta noční můra skončí, druhý den jsem byla zoufalá a vyděšená a teď už ve mně zbývala jen neutěšená odhodlanost. Obětovala jsem těm prokletým knihám celé týdny svého života. Měla jsem je načtené od začátku do konce. Dokážu tu přežít. Kair Toren mě nezabije. Tohle potěšení mu nedopřeju.

Včera v noci jsem narazila na velký plac s modrým obeliskem uprostřed. V knihách se jmenoval Modrokamenné náměstí a u obelisku stála tabule, na kterou vláda vyvěšovala svá oznámení. Když jsem ji našla, zjistila jsem dvě věci: umím číst rellaštinu a včera bylo pátého výsevu, posledního jarního měsíce, roku 3044.

Byla jsem na konci první kapitoly první knihy. Dneska po čtvrté hodině odpoledne měl muž jménem Lecke přecházet po Estretském mostu. Byl to odporný, ufňukaný hajzl. Takový ten typ, u kterého se celou knihu nemůžete dočkat, až ho trefí kámen a rozbije mu hlavu.

Když bylo Leckemu osmnáct let, jeho rodiče zemřeli při požáru mlýna. On ho sice nezapálil, ale úžasně se mu to hodilo. Už nějakou dobu se chtěl dostat pryč z venkova a teď mohl prodat všechen jejich majetek a odejít za lepším životem. Bohužel pro Leckeho jeho dva mladší bratři, jeden desetiletý a druhý sedmiletý, spolu s rodiči nezemřeli. Lecke je tedy ušKrtil ve spánku, jejich těla hodil do nejbližší rokle a ve vesnici prohlásil, že odešli bydlet k jeho neexistující tetě a strýci. To byl teprve začátek jeho dráhy, která se vyvíjela od strašného k ještě horšímu. Nyní si vydělával jako překupník. Nakupoval a prodával zakrvácené šperky a jiné cennosti, které mu v pozdních nočních hodinách přinášeli lidé s krutostí v očích.

Dneska měl Lecke u sebe pytel peněz z obzvlášť výnosného obchodu. A já jsem musela ten pytel získat.

Pečlivě jsem si prohlédla svůj kámen. Normálně by muž v Leckeho profesi měl u sebe bodyguarda, jenže on nikomu nevěřil. Místo toho stále nosil nůž, se kterým uměl velmi dobře zacházet. Pokusit se ho napadnout, když hlady sotva vidím a ozbrojená jsem pouze kamenem, byla sebevražda. Ale neměla jsem žádnou jinou možnost.

V tu chvíli jako na zavolanou vyšel právě kdosi z ulice na druhé straně řeky a vstoupil na most. Estret byl jedním z těch užších mostů ve městě, asi třicet metrů dlouhý, ale jen čtyři a půl metru široký, jištěný kamenným zábradlím do výšky pasu. Mou nejlepší šancí byl moment překvapení. Musela jsem mu ten pytel sebrat a hned utéct, protože kdyby mě chytil, byl by to můj konec.

Nabrala jsem do ruky hrst bláta, které se nahromadilo u domovní zdi vedle mě, a rozmazala jsem si ho po tváři. Pokud se mi podaří utéct, bude fajn, když mě nikdo nepozná.

Postava pokračovala v chůzi, navzdory dešti bez spěchu.

Popadla jsem svůj kámen, upravila si na sobě roztrhanou deku a vydala se na otevřené prostranství. Moje bosé prsty na nohou se už dávno proměnily v rampouchy. Spíš jsem se potácela jako nějaká zombie, než že bych šla.

Vem mu ten pytel. Vem mu ten pytel. Vem mu ten pytel…

Vzdálenost mezi námi se zmenšovala, a jak jsme se k sobě přibližovali, závoj deště se ztenčoval. Teď už jsem viděla jeho plášť, tmavě zelený. Ano, byl to ten správný muž.

Když dojde na nejhorší, popadnu pytel a skočím do řeky. Odmalička jsem každé léto plavala v oceánu.

Letmo jsem se podívala přes zábradlí. Voda řeky Koreg pod námi vířila, tmavě hnědá od bahna.

Nejspíš to přežiju. Nejspíš.

Klopýtavě jsem se přesunula na druhý bok mostu, jako bych se Leckemu vyhýbala. Nevykazoval žádné známky toho, že by si mě všiml.

Šest metrů. Tři. Jeden.

Najednou jsem svět vnímala v děsivě jasných konturách.

Míjeli jsme se na opačných stranách mostu jako dvě lodě proplouvající nocí.

Obrátila jsem se a rozmáchla se po něm svým kamenem.

Musel mě zaslechnout, protože se otočil, ale ne dost rychle. Můj kámen narazil do jeho lebky. Lecke zavrávoral. Přiskočila jsem k němu a vrazila mu ruce pod plášť. Sevřela jsem v prstech tlusté plátno a uvnitř něj to kovově zacinkalo.

Veškerou svou silou jsem pytlem trhla. Uvolnil se.

Povedlo se!

Lecke se na mě vrhl. Něco ostrého a studeného se mi zabodlo do boku a já jsem najednou hleděla na Leckeho z blízka. Z tváře zkřivené vztekem na mě zírala jeho hluboko posazená prasečí očka.

Bodl mě.

Chladná čepel do mě zajížděla znovu a znovu a prořezávala mi vnitřnosti. Snažila jsem se o ústup, jenže se mi do zadku zarylo kamenné zábradlí mostu a Lecke byl strašně rychlý.

Popadl pytel a škubnul. Nepustila jsem ho.

„Pusť!" zavrčel Lecke.

Svírala jsem ten zatracený pytel jako o život. Žádná síla na světě by mě nedonutila ho pustit.

Pak mi ten zatracený nůž prolétl před očima a zanechal za sebou mrazivou čáru na mém hrdle. Po kůži se mi rozlilo teplo. Leckeho obličej i plášť postříkala děsivá červená.

Podřízl mi krk. Zabil mě. Už nikdy se ve svém bytě neschoulím u knihy. Už žádný Netflix. Už nikdy neuvidím svoje rodiče a bratra. Všechny moje sny a naděje, všechno to, co jsem ještě nestihla, se vším byl konec. Můj nenápadný pohodlný život tady právě skončil.

Ten pytel mi ale nevezme, i kdyby to byla poslední věc, kterou ve svém krátkém životě ještě dokážu. Pořádně jsem ten plátěný vak sevřela a z posledních sil jsem se vrhla přes zábradlí do řeky. Šedivá rozbouřená obloha mi zívla do tváře, naklonila se, pak se mi přelila přes obličej studená temná voda a celou mě pohltila.

KAPITOLA 2

DUSILA MĚ BAHNITÁ VODA. Ještě než můj mozek stačil zpracovat situaci, převzalo kontrolu moje tělo. Převrátila jsem se na břicho a začala zvracet.

Byla jsem stále naživu a zase jsem se topila.

Jak to, že ještě žiju?

Každý záchvat zvracení mě bolel jako čert. Cítila jsem tu bolest až v prstech na nohou.

Dostala jsem ze sebe poslední zbytky vody. Vykašlala jsem ji z podrážděného hrdla a pak jsem otevřela oči, napůl v očekávání, že jsem se mezitím nějak vrátila do toho stejného příkopu.

Ne, nebyl to příkop. Vysoko nad sebou jsem měla jakousi tmavou střechu nebo strop. Vězela jsem na všech čtyřech v asi patnácti centimetrech vody. V levé ruce jsem mačkala slizké bláto. V pravé jsem stále svírala pytel s penězi, jehož šňůra se mi omotala kolem zápěstí.

Jak…

Rozvázala jsem šňůru a roztřesenými prsty jsem pytel otevřela. Mince. Plné hrsti mincí.

Přitiskla jsem si pytel k nahé hrudi a rozvzlykala se. Na pár okamžiků pro mě neexistovalo nic kromě pytle a ohromné úlevy.

Postupně mi došlo, že jsem zase nahá a že to, co ze sebe vidím, vypadá nezraněně. Lecke mě pobodal. Tím jsem si byla jistá. Zavřela jsem oči a moje paměť mi promítla vzpomínku na nůž, který se do mě bleskově bolestivě zapíchl. Ano, určitě mě bodl. A pak mi podřízl hrdlo. Prohmatala jsem si krk. Žádná krev. Žádná rána. Žádná hmatatelná jizva. Na břiše taky nic.

I kdyby mě nepobodal, řeka mě měla zabít. Měla jsem se utopit.

Kde to sakra jsem?

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Z nebe stále padal déšť, ale už to nebyla prudká průtrž. Na Leckeho jsem zaútočila asi tak o půl páté odpoledne. Teď už se pomalu stmívalo. Přede mnou a do stran se rozprostírala temná voda obtékající úzký pruh bahnitého břehu zarostlého plevelem a nízkými keři, po nichž se vinuly trnité liány. Za mnou se tyčil kamenný sloup, jenž podpíral střechu nad mou hlavou. V dálce slabě zářil vrchol Čarodějnické věže, jako by vzdoroval proti nastupující tmě. Když jsem čekala u mostu, čněla věž téměř přímo přes ulici ode mě, ale teď byla mnohem vzdálenější, což znamenalo, že mě řeka odnesla dál po proudu.

Vyplavila mě na ostrov Ogden, malý, bažinatý kus pevniny na soutoku řeky Koreg s jakousi menší říčkou. Ogden byl jediný ostrov pod Estretským mostem, z něhož šla Čarodějnická věž zahlédnout ještě téměř celá. Tohle jsem věděla, protože jedna z postav si toto místo vybrala k přepadení a vedla celou jednu stránku vnitřní monolog o kráse Čarodějnické věže a o tom, jak je tohle jediný ostrov, z něhož je z ní vidět tak velká část. Na ostatních ostrovech výhled blokovaly stromy nebo budovy.

Seděla jsem pod Ogdenským mostem v blízkosti rušné čtvrti. Musela jsem odtud rychle zmizet, než si mě někdo všimne nebo než Lecke přijde hledat svoje krvavé peníze.

Pokusila jsem se vstát, ale ukázalo se, že jde o hrdinský úkol. Sice jsem neměla na břiše ani šrám, ale celé tělo mě bolelo, jako by mě někdo zmlátil baseballovou pálkou. Po třech pokusech jsem přece jen vstala a opřela se o sloup, který byl pravděpodobně pilířem mostu. Krátce jsem si oddechla a pak jsem se potácivě vydala vpřed. Levou rukou jsem se opírala o kameny a v pravé jsem svírala peníze. Každý krok mě bolel, ale denní svit se vytrácel, a to rychle.

Obešla jsem pilíř a zamžourala na úzký pás země porostlý keři. Na bahnitém břehu něco leželo, napůl ponořené ve vodě. Vzduch prosycoval nezaměnitelný nasládlý pach.

Mrtvola. Brodila jsem se po kotníky hlubokou vodou směrem k ní.

Byla modročerná a nafouklá. Nedokázala jsem ani rozpoznat, jestli šlo o ženu, nebo muže. Tělo vypadalo, že se každou chvíli rozpadne.

Udělalo se mi špatně, ale v žaludku jsem nic neměla, tak jsem zvracela jen na sucho, zato tak dlouho, až jsem se počurala. Bylo mi do pláče, ale na to jsem už neměla sílu.

Mrtvola měla na sobě plášť, jakousi tuniku a kalhoty, roztrhané a od něčeho ušpiněné. Kolem pasu měla omotané lano s roztřepenými konci. Muselo k němu být nejspíš připevněno závaží. Jednalo se zřejmě o plánované utopení, na které neměl nikdy nikdo přijít. Povodňová vlna uvolnila mrtvolu z říčního dna a přinesla ji sem na ostrov.

Počkala jsem, až mi přestanou z toho mrtvolného zápachu slzet oči, přistoupila jsem až k tělu, přidřepla si a rozepla mu plášť. Sundat ho z mrtvoly bylo mnohem jednodušší, než jsem čekala. Sotva jsem za něj zatáhla, plášť se uvolnil.

Musela jsem ho trochu očistit. Řeka byla studená, kalná a temná. Zatnula jsem zuby, odtáhla plášť do vody a omyla ho.

Zprava se ze soumraku vynořila drobná silueta. Otočila jsem k ní hlavu.

To se mi snad zdá.

Ta malá stelka, kterou jsem potkala předtím, se přikrčila k zemi a vycenila na mě zuby.

Můj hlas zněl chraplavě, jako vrčení. „Zabiju tě. Myslím to vážně."

Stelka znejistěla a zaváhala.

Jestli se někdy vrátím do svého světa, spálím všechny výtisky *Zlodějů ze severu*, které najdu. Postavím z nich na voru vikingskou pohřební hranici, ten vor vytlačím do přehrady Lake Travis, a až hranici zachvátí plameny, budu výt jako vlk.

Plášť zapáchal, ale ne tak strašně, jak jsem čekala, a tak jsem si ho oblékla a klopýtala jsem podél břehu malého ostrova. Látka byla vlněná, jenže promočená a studená. Vážně by se mi hodily nějaké boty… Ne. Strčit nohy do bot naplněných lidským kalem bylo nad moje síly. Zůstala jsem raději bosá.

Stelka mě obezřetně sledovala.

Nájemný vrah, který se schovával tady na ostrově a čekal, až jeho oběť přejde most, zmínil, že jeden z pilířů má kovová madla pro údržbáře. Prohlédla jsem si všechny tři pilíře. Na prostředním pilíři byla vidět řada rezavých kovových úchytek. Moje úniková

cesta. Uvázala jsem si pytel s penězi kolem krku a naposledy se rozhlédla kolem.

Říční proud přede mnou se choval nějak podezřele. Podivně…

Tam, asi padesát metrů po proudu, jsem uviděla nepřirozeně klidný úsek řeky bez vln. Měl stejnou barvu jako okolní voda, bahnitě hnědou, ale pohyboval se jinou rychlostí, pomaleji, jako by rychlému toku vzdoroval.

Neměla jsem tušení, co to sakra je. V knihách tohle nebylo. Byla jsem si tím naprosto jistá. Tohle bych si pamatovala. Veškeré moje instinkty křičely, že jde o něco zlého a že se tomu musím za každou cenu vyhnout.

Ta průsvitná věc proplouvala proudem doleva a mířila přímo k ostrovu.

Tělem mi jako elektrický šok projela vlna strachu. Otočila jsem se a rozběhla se k pilíři s madly. Klopýtala jsem přes popadané větve a plevel. Můj plášť se zachytil o keře. Strhla jsem ho z nich a pokračovala ve vytahávání nohou z bláta.

Za mnou něco zděšeně vykřiklo. Ohlédla jsem se přes rameno. Malá stelka se zmítala v trnitých keřích, uvízlá po prsa v blátě.

Temná věc se na nás rychle řítila. Po zádech mi přeběhl nepříjemný pocit, jako by mi po kůži přejela vlhká, studená ruka. Stelka zavřeštěla, žalostně a zoufale.

Do háje.

Otočila jsem se, prodrala se křovím zpátky, vyprostila zvířátko na svobodu a hodila si ho na rameno. Šelma mi zapustila drápy do pláště a do kůže a držela se mě jako o život.

Klestila jsem si cestu křovím směrem k pilíři. Pod nohama mi čvachtalo bláto. Uklouzla jsem na něm, znovu jsem našla rovnováhu, zase jsem uklouzla a sjela ke kameni. Sevřela jsem v prstech první kovové madlo a začala se škrábat nahoru. Než jsem se potřetí nadechla, vylezla jsem na most a otočila se.

Pode mnou se z řeky vynořilo průsvitné tělo. Bylo beztvaré a pružné, jako třímetrová měňavka, v níž víří děsivá temnota. Stvoření olízlo břeh malého ostrova, přelilo se přes mrtvolu a sklouzlo zpátky do vody.

Mrtvola zmizela, jako by tam nikdy ani nebyla.

Co to do prdele…

Ta strašlivá příšera se zdržovala u břehu ostrova a vyčkávala. Povrch jejího těla se vlnil jako nějaká hrozivá ropná skvrna. Nemůže vylézt po tom pilíři, že ne? Určitě ne.

Zadržela jsem dech. Stelka mi ztuhla na rameni a ani se nehnula.

Monstrum zaplulo pod hladinu.

Okamžik…

Druhý…

Ta temná věc se zase vynořila, odstrčila se od břehu a nechala se řekou odnést pod most.

Vydechla jsem.

A uvědomila jsem si, že mi do ramene zarývá drápky divoké zvíře. Stelce ve stejné chvíli došlo, že visí na nějakém podivném člověku. Trhla jsem sebou, ona vyjekla, já zavrávorala vzad a ona mi seskočila z ramene. Odběhla vstříc noci a zmizela mezi domy na druhém konci mostu.

Tak jo. To jsou tedy věci.

Opřela jsem se o zábradlí mostu. Pode mnou se hrnula kupředu temná voda. Byla jsem nepochybně v Kair Torenu. Čarodějnická věž stála tam, kde měla stát, Modrokamenné náměstí odpovídalo popisu, ostrov Ogden, most, na kterém jsem stála, Lecke kráčející přes Estret přesně tehdy, kdy měl – všechno to sedělo. Ale byla tu také ta mrtvola na břehu a pak tamta věc, ať už to bylo cokoli. Ta věc tady být neměla. Vůbec neměla existovat. V knihách jsem o ní nečetla.

Možná tohle není jen kniha.

Mělo mě to napadnout dřív, ale byla jsem příliš zaujatá snahou přežít. Smrt mi zřejmě přinesla dar jasnozřivosti. Ať už jsem skončila kdekoli, tenhle svět se neomezoval jen na stránky knih, které jsem znala. Tohle místo bylo něco docela jiného, mnohem obsáhlejšího. Něco živoucího a velmi nebezpečného.

Polkla jsem, schovala peníze pod plášť, nasadila si kapuci na hlavu a donutila se odvrátit od řeky směrem k městu.

Déšť trochu polevil, ale ulice byly stále liduprázdné. Noc už zahájila svůj útok a postupně zaplavila Kair Toren. Obrysy vysokých budov vystupovaly z její temnoty jako načrtnuté uhlem. Tma se hromadila v ústí uliček pro pěší a rozlévala se po silnicích. Tu a tam se svítilo za okny, která mě lákala dovnitř do tepla.

Musela jsem se nějak dostat z ulice pryč.

Kair Toren nabízel několik legálních hostinců, ale abych se v jednom z nich mohla ubytovat, potřebovala bych nejen peníze, ale taky doklady totožnosti nebo erb významného rodu. Legální hostince byly povinny vést záznamy o svých hostech a zákazníky si prověřovaly. Ve svém plášti od mrtvoly a s bosýma nohama bych se ani nedostala přes práh.

Fungovaly tu i hostince provozované na černo, bez povolení. Věděla jsem hned o několika, ale musela bych je dokázat najít ve tmě, a kdybych do některého z nich vstoupila a ukázala tam svůj nepoctivě získaný majetek, znovu by mi podřízli hrdlo. Lidé, kteří tyhle podniky provozovali, neměli žádný problém svoje hosty pro pár mincí zabít a hodit do nejbližší řeky. To už jsem zažila. Díky, nechci.

Prsty na nohou se mi zase začaly měnit v rampouchy. Návaly adrenalinu vyprchával. Celým tělem se mi rozlévala tupá bolest. Bolelo mě úplně všechno.

Nutně jsem potřebovala najít přístřeší, umýt se a převléknout. A jídlo. Potřebovala jsem jídlo. V břiše mě vyloženě píchalo, jako by se hlad proměnil v otevřenou ránu.

Věděla jsem o jediném místě, kde bych mohla dostat všechno jmenované. Tam se nebudou starat o můj plášť, nebudou se na nic ptát a nezabijí mě, pokud zaplatím. Bude to strašně drahé, ale nemám na výběr. Ano, to by mohlo vyjít.

Zvedla jsem hlavu a snažila se zorientovat. Stála jsem na Ogdenském mostě a Čarodějnickou věž jsem měla nalevo před sebou, což znamenalo, že sever je taky nalevo ode mě. Kair Toren bylo obrovské město a já se potřebovala dostat skoro až k Býčí bráně. To byla minimálně hodina rychlé chůze, možná i déle. Déšť konečně ustal, což znamenalo, že se brzy objeví lidští predátoři. Musela jsem si pospíšit.

Otočila jsem se, přešla most, vydala se dlážděnou ulicí a přitom jsem se choulila, abych se aspoň trochu ubránila zimě.

Město se pomalu míhalo kolem, a zatímco jsem procházela skrz něj, zívaly na mě temné průchody a boční uličky. Pokračovala jsem v chůzi s nastraženýma ušima a dávala si pozor na každičký záblesk na okraji svého zorného pole.

Bolely mě nohy. Na rameni mě pálily škrábance od stelky. Moje břicho se bolestivě dožadovalo jídla. Mokrý plášť nechtěl uschnout. Mrzla jsem. Ujelo mi vzlyknutí, ale rychle jsem se ovládla. Nejdřív přežít, až pak brečet. Musela jsem se jen dostat do cíle, aniž bych se po cestě nechala přepadnout.

Jistě existovaly i kratší cesty, ale já jsem znala jenom tu od Býčí brány, protože právě tudy šla jedna z postav v knihách.

Měla jsem pocit, že jdu snad celou věčnost. Už mi to vůbec nemyslelo. Soustředila jsem se jenom na to, že musím klást nohu před nohu.

Ulice se začala zužovat, domy tu byly tři nebo čtyři patra vysoké a nalepené těsně jeden na druhý. Cestu osvětlovaly lucerny připevněné k budovám v třicetimetrových rozestupech. Byla jsem už téměř u vnějších hradeb. Silnice tady měly sloužit k tomu, aby při prolomení bran nasměrovaly příval útočníků do zúžení, kde je bylo možné pozabíjet. Město platilo za to, aby byly dobře osvětlené pro případ, že by městská stráž musela pronásledovat zločince, který se pokusí vniknout do města nebo jej opustit.

Tato ulice končila jako seknutím nože a náhle se přede mnou tyčila Býčí brána. Prázdné prostranství před ní osvětlovaly pochodně a ohniště, jejichž světlo se odráželo od masivních bronzových dveří, které byly pevně zavřené. Vysoko nade mnou se po hradbách pohybovali městští strážci.

Zastavila jsem se. Potřebovala jsem odbočit do třetí ulice vlevo od brány směrem k městu. Na rohu tam měl stát dům s modrými dveřmi…

Obrovská městská brána se s hlasitým zařinčením otevřela.

Bylo po západu slunce. Pouze někdo velmi vysoce postavený mohl přimět stráže, aby ho teď vpustily dovnitř.

Do města vjeli tři jezdci následovaní povozem. Všichni tři jeli na andikanských válečných koních, velkých, rychlých a zlomyslných šedácích se srstí v kouřovém odstínu. Kůň vedoucího

jezdce měl bílou hlavu – celou její přední část mu pokrývala lysina. Vypadal, jako by zabil nějakého jiného koně a jeho lebku teď nosil místo helmy.

Everard. Bezesný vévoda nesený Zloduchem, svým válečným hřebcem. Zatraceně.

Říkali mu Bezesný vévoda, protože vládl nad rozsáhlým územím na severní hranici, které neustále čelilo útokům agresivních národů ze severozápadu a Karmínového císařství z východu. Vévodství Selva bylo v jednom kuse ve válce. Ramond vi Everard neměl vůbec čas spát. Ve třech letech poprvé uchopil do rukou meč a od té chvíle ho už nikdy neodložil, stejně jako před ním jeho otec a matka. Byl zarputilým izolacionistou, který na hrozby reagoval drtivou silou a šokující brutalitou.

A neměl tady co dělat. Muselo se stát něco zcela mimořádného, protože Everard nesměl do města vstoupit bez královského pozvání. Sauven Savaric, současný král Rellasu, se ho bál tak moc, až to hraničilo s fóbií. Ani tohle v knize nebylo. Proč? Mně to připadalo jako docela významný moment děje.

Pokud se do města vkrádal, nechtěl při tom mít žádné svědky. Ze všech lidí, na které jsem mohla narazit…

Nebylo kam se schovat. Přimáčkla jsem se k nejbližšímu domu a sklopila hlavu.

Jezdci se řítili ulicí a jejich temné pláště pohlcovaly světlo, jako by měli těla zahalená plátnem vystřiženým z půlnoční oblohy.

Ať si mě nevšimnou. Ať mě nezahlédnou.

Zloduch už byl skoro u mě. Velikost toho koně byla opravdu šokující. Nepatrně jsem zvedla hlavu. Hřebec mě propaloval svýma jasně modrýma očima a letmo jsem zahlédla i jezdce, jehož plášť se napínal na širokých ramenou a kapuce skrývala všechno kromě hladce oholené hranaté čelisti.

Zatajila jsem dech.

Hřebec se zastavil.

Sakra. Sakra, sakra, sakra.

Stála jsem přímo pod lucernou. Viděl mě do nejmenších detailů, všechno od mých bosých nohou až po kapuci mého mokrého pláště. Nechtěla jsem si ani představovat, jak asi páchnu.

„Nastav ruku."

Z toho hlasu se mi zvedly všechny chlupy na zátylku. Zněl, jako by v bitvě posílal lidi na smrt.

Neposlechnout nepřicházelo v úvahu. Jestli mi tu ruku uřízne, doroste mi znovu, nebo se budu muset zabít, abych ji získala zpět? A dorostla by vůbec? Kdybych zase umřela, vrátila bych se k životu, nebo jsem těchto návratů měla jen omezený počet…

„Ruku."

Do háje.

V krku mě začal tlačit tvrdý knedlík. Polkla jsem a zvedla pravačku.

Nechci znovu umřít. Prosím, ne.

Na moje prsty dopadlo něco studeného. Hodil mi do dlaně hrstičku mincí.

„Zmiz z ulice a kup si boty."

Cože?

Zloduch se dal do běhu. Jezdci mě minuli. Povoz se rozjel do noci. Klapot kopyt se rozléhal ulicí a vzdaloval se pryč.

Civěla jsem na peníze ve své ruce. Velká stříbrná mince, zhruba velikosti stříbrného dolaru – noma – a dvě měděné mince, co musely jistě být deny. Moje paměť mi zcela nezaujatě sdělila, že jedna noma se rovná stovce měděných denů a každý den se rovná čtyřem čtvrťákům. Za čtvrťák jsem si mohla koupit půllitr levného piva, za jeden den mladé kuře a za nomu odstavené tele. Pochváleny budiž opakované návraty ke knize.

Pomalu ze mě opadl strach. Jeho poslední zbytky ze mě vyprchávaly do noci.

Bezesný vévoda mi dal peníze. Skutečný, živý Ramond vi Everard mi dal hrst mincí.

Panebože.

Dobře, tak to teda bylo neuvěřitelně cool. Rozhodně až příliš vzrušující, pěkně děsivé, ale fakt strašně cool. Zachvěla jsem se. Páni. Dobře, nejdřív se potřebuju dostat tam, kam jsem měla namířeno, než se přihodí něco dalšího.

Vrátila jsem se zpět a počítala boční ulice. Jedna. Dvě.

Přede mnou stál dům s modrými dveřmi na rohu boční ulice, označený dvěma lucernami s malou červenou květinou namalovanou na skle. Panošova ulice. Našla jsem ji.

Zabočila jsem do ní. Neustále se vinula zleva doprava a pak zase doleva. Pokračovala jsem po ní dál. Pokud nikam neodbočím, přivede mě až k cíli.

Budu muset zaplatit vstupné. Otázkou bylo, kolik dát. Vstupné podniku nesloužilo ani tak jako zdroj výdělku, ale spíš jako důkaz zákazníkovy movitosti. Skutečná útrata přicházela na řadu až uvnitř. Pro prominentní osoby bylo vstupné zanedbatelné. Pro mě to bude pěkná pálka. Ceny v Rellasu přitom nedávaly podle moderních měřítek vždycky smysl. V tomhle světě byly krávy a ryby relativně levné, zatímco knihy a mýdlo pekelně drahé. Nabídnout příliš málo by znamenalo urážku, nabídnout příliš mnoho by ze mě dělalo hlupačku. Musela jsem najít zlatý střed.

Ani jsem nevěděla, kolik peněz vlastně mám.

Přešla jsem ulici.

Pak další.

Průměrná denní mzda nekvalifikovaného dělníka dělala asi dva deny. Zkušený žoldnéř vydělával pět nebo šest. Bude deset denů stačit?

Stiskla jsem Everardovy mince v ruce. Dal mi celou nomu. Pro něj to nebylo skoro nic, ale pro ženu bez bot a spodního prádla hotové jmění. Bylo by lepší schovat peníze do pytle, jenže pak bych nevěděla, které z mincí jsou od něj. Chtěla jsem počkat, až se na ně budu moct podívat. Kair Toren mě srazil na kolena, ale mince v mé dlani dokazovaly, že i tady laskavost existuje. Také v tomhle hrozném městě na mě byl někdo hodný a stávaly se tady dobré věci. Třímala jsem v prstech naději.

Byl to vážně úlet. Kdybyste se mě zeptali, která z postav v tomhle románu by nejspíš dala minci žebrákovi, Everard by byl téměř na konci seznamu. V knihách se objevoval jen zřídka a byl to zlověstný, mocný muž, který přiživoval Sauvenovu duševní nemoc a zároveň ji držel na uzdě. Kdykoli se objevil, někoho čekala smrt.

Za mnou někdo vyšel zpoza rohu. Otočila jsem hlavu jen natolik, abych ho zachytila periferním viděním. Muž v tmavém plášti kráčející stejným směrem jako já.

Přešel ulici na mou stranu.

Mohla to být náhoda, ale pravděpodobně nebyla.

Přidala jsem do kroku.

On taky.

Zaplavil mě ledový nával úzkosti.

Před námi uhýbala doleva ulička. Zašla jsem za roh, sevřela Everardovy peníze v pěsti a dala se do běhu, co mi jen nohy stačily. Pytel s penězi mi při běhu narážel do hrudi. Domy se kolem mě míhaly jako na běžícím pásu.

Za mnou dusaly po dlažebních kostkách těžké boty.

Ulice mě vyplivla na velké náměstí. Na jeho zadním konci stála kamenná čtyřpodlažní budova, která díky osvětlení zářila na tmavém pozadí města jako vánoční stromeček. Neměla jsem čas si ji prohlížet. Viděla jsem řady oken s ozdobnými mřížemi, která zářila příjemným žlutým světlem, a dvě masivní obdélníkové věže propojené ve druhém patře lodžií, mezi nimiž zely dokořán otevřené klenuté dveře. Vchod střežili dva muži. Měli na bocích zavěšené palcáty a tvářili se, že by jimi člověka vzali po hlavě, kdyby se na ně špatně podíval.

Běžela jsem ke dveřím.

Za mnou vyběhl z uličky onen muž.

Zabrzdila jsem před strážcem po své levici. Natáhl ruku. Hodila jsem mu do dlaně Everardovu stříbrnou nomu.

Strážce se uklonil a ukázal rukou na otevřené dveře. Vchod se nacházel přímo přede mnou a za ním bylo vidět dlouhou úzkou chodbu osvětlenou lucernami.

Pálilo mě v plicích. Nadechla jsem se a ohlédla se přes rameno. Ten kretén, co mě pronásledoval, zařadil zpátečku a odcházel zpátky k uličce.

Ze vchodu vyletěl roj zářivě zlatých motýlů, jako by budova vydechla do noci světlo a krásu. Motýli se vznášeli ve vánku, zanechávali za sebou malé zlaté jiskry, vířili směrem ke mně a vzápětí se rozpouštěli v nočním vzduchu. Vypadalo to jako kouzlo.

Ne, nejen vypadalo. Bylo to kouzlo, nikoli vzdálené jako blesky vystřelené z Čarodějnické věže na lorsse, ale odehrávající se přímo přede mýma očima. Zázrak. Doma byla magie nemožná, ale tady byla skutečná. Existovala a byla krásná.

Zatajila jsem dech, polkla a nejistě vešla do Zahrady něžných květin.